

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2017 r. w sprawie T-247/16, Trasta Komerbanka AS i in. / Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 28 listopada 2017 r. przez Trasta Komerbanka AS, Ivana Fursina, Igorsa Buimistersa, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA

(Sprawa C-669/17 P)

(2018/C 042/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trasta Komerbanka AS, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA (przedstawiciele: O.H. Behrends, L. Feddern, M. Kirchner, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji postanowienia, tzn. uznania przez Sąd, że nie ma potrzeby rozpatrywania skargi o stwierdzenie nieważności złożonej przez Trasta Komerbanka AS (TKB);
- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez TKB nie jest bezprzedmiotowa;
- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, oraz
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się błędu przyjmując, iż środek prawny TKB został powierzony likwidatorowi. Wnoszący odwołanie podnoszą, że owo założenie jest niezgodne z art. 263 TFEU oraz gwarancją skutecznego środka prawnego, jak również z szeregiem powiązanych zasad.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się błędu przyjmując, iż skarga akcjonariuszy stanowi alternatywę dla legitymacji akcjonariuszy do obrony zezwolenia TKB poprzez skargę samej TKB.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą szereg dalszych istotnych błędów, w tym brak zastosowania zasady *nemo auditur* ze względu na interwencję EBC w odniesieniu do środka prawnego TKB.

W czwartym zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd nie uwzględnił wymogów (także formalnych) skutecznego odwołania pełnomocnictwa pierwotnie udzielonego przez TKB.

W piątym zarzucie skarżący podnoszą, że Sąd błędnie zastosował art. 51 § 1 zamiast art. 131 regulaminu postępowania oraz podnoszą szereg kolejnych błędów proceduralnych.

Odwołanie od wyroku Sądu] (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 września 2017 r. w sprawie T-327/15, Republika Grecka / Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 listopada 2017 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-670/17 P)

(2018/C 042/12)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, I. Pahi i A. Vassilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda uznania odwołania za dopuszczalne, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2017 r. w sprawie T-327/15 i uwzględnienia skargi Republiki Greckiej z dnia 2 czerwca 2015 poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 marca 2015 r. „w sprawie zastosowania korekty finansowej do części sekcji EFOGR – orientacja programu operacyjnego 2000GR061RO021 CCI (Grecja – Cel 1 – Rekonstrukcja terenów wiejskich)”, notyfikowanej z numerem C(2015) 1936 final.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie pięć zarzutów na uzasadnienie uchylenia.

Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni i błędnego zastosowania przepisów przejściowych rozporządzeń (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ i (UE) nr 1303/2013⁽²⁾, w związku z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽³⁾, a także obraży prawa przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽⁴⁾ do EFOGR, Sekcja Orientacji po dniu 1 stycznia 2017 r. – niewystarczające i błędne uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni i błędnego zastosowania przepisów art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 – sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie.

Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni oraz nieprawidłowego i wybiórczego zastosowania przepisów proceduralnych art. 144 i 145 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, uznanych w zaskarżonym wyroku za mające zastosowanie, podczas gdy zastosowanie powinna mieć gwarancja procesowa z art. 52 ust. 4 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽⁵⁾, która ogranicza w niniejszym przypadku kompetencję *ratione temporis* Komisji – sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Zarzut czwarty dotyczy wykładni i zastosowania zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań państwa członkowskiego w ramach jego lojalnej współpracy z Komisją w odniesieniu od oceny – z dziewięciomiesięcznym opóźnieniem – konsekwencji wyraźnej akceptacji końcowego sprawozdania z wdrażania programu, a także spóźnionego wszczęcia procedury dotyczącej korekty finansowej, które to opóźnienia naruszają podjęte przez samą Komisję zobowiązanie do rozliczenia programów operacyjnych i dokonania końcowej płatności w rozsądnym terminie.

Wreszcie zarzut piąty dotyczy absolutnie niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części, w której oddalone zostają zarzuty Republiki Greckiej dotyczące nałożenia wielokrotnej, a zatem nieproporcjonalnej korekty finansowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006 L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013 L 347, s. 320).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005 L 209, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999 L 161, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013 L 347, s. 549).